

1762, 2
18
DISSERTATIO IN AVGVRALIS IVRIDICA

DE

801
FVNDAMENTO PRAELATIONIS
QVO IVRE LVBECENSI GAUDENT
IN SVCCESIONE LIBERI FRATRVM
GERMANORVM PRAE FRATRIBVS
VNILATERALIBVS

ILLVST. J. CTORVM COLL. AVCTORITATE

PRAESIDE

VIRO ILLVSTRI ET CONSVLTISSIMO

D. CAROLO FRIDERICO WINKLERO

CONSILIARIO CANCELL. IVRIS ANTECESSORE

FACVLT. IVRIDICAE NVNC DECANO

PRO

LICENTIA

HONORES IN VTROQVE IVRE SVMMOS CONSEQVENDI

A. D. XXVIII SEPTFMBR. CIO IOCC LXII

PROPOSITA

AB

AVCTORE

ANDREA CHRISTOPHORO AHRENS

MEGAPOLIT.

IVDICII INFER. LVBECENS. PROCVRATORE

KILIAE

EX OFFICINA BARTSCHIA

ILLVSTRI. MAGNIFICO. ET. SPLENDIDISSIMO
INCLVTAE. AC. LIBERAE. REIPVBLICAE
LVBECENSIS. SENATVI

VIRIS

ILLVSTRI BV S. MAGNIFICIS. GENEROSISSIMIS
SVMME. VENERANDO

IVRISCONSVLTISSIMIS. PRVDENTISSIMIS
AMPLISSIMIS

DOMINIS

CONSVLIBVS

SYNDICIS

SENATORIBVS

PROTONOTARIO

SECRETARIIS

* 2

PATRIAE

PATRIAE. PATRIBVS. VIGILANTISSIMIS
MVSARVM. PROTECTORIBVS. POTENTISSIMIS
PATRONIS. SVIS. AETERNVM. VENERANDIS
PERENNEM. FELICITATEM
SPLENDORIS. INCREMENTVM
CONSILIORVM. LAETOS. EVENTVS
PARTAE. PER. VIRTVTES. GLORIAE
POSSESSIONEM. SECVRAM. PRECATVR
SIMVLQVE
DISSERTATIONEM. HANC. INAVGVRALEM
IN. DEVOTAE. MENTIS. TESSERAM
HVMILLIMO. CVLTV. OFFERT

AVCTOR

VIRI ILLVSTRES MAGNIFICI
CONSVLTISSIMI SAPIENTISSIMI
ET PROVIDENTISSIMI

Coram Vobis, MAECENATES
OPTIMI, *animo cultuque de-
voto depono qualescunque hasce lucubra-
tiones, consecratas NOMINIBVS VE-
STRIS munerum ac meritorum gloria emi-
nentissimis. Moles quidem grauissimorum
negotiorum, quae VOS quotidie occupatos
impeditosque tenent, facile a proposito me*

* 3

auoca-

auocare potuisset, nisi singularis illa indulgentia atque humanitas VOBIS fere propria, qua tot clientibus aures praebetis benignissimas, veniam mihi certissimam promississet. Non quidem tam temerariae cogitationes animum tenuitatis suae sibi probe conscium vexant, ut dignum me TANTIS NOMINIBVS munus adferre, putarem: hoc enim vniquam a me fieri posse, quis merita VESTRA cogitans crederet. Ea autem sunt, VIRI SVMMI, VESTRA in me, tamque praeclara beneficia, ut, qui, quum compensandi facultate prorsus videatur exutus, illa non saltem in luce quadam collocaret, et debitis celebraret laudibus, valde impudentem esse oporteat, frontisque perexiguae. Non solum enim aduenam me, incertos fati fortunaeque tractus sequentem, statim benignissime et honorifice recepistis, sed

sed etiam Patrum instar, ad promouendam salutem meam, et re et consilio ita mihi adfuisistis, ut VOS, auctores et conditores felicitatis meae venerari, Lubecam autem carissimam, ut patriam alteram me intueri posse, vehementer mihi gratuler. Ausus itaque sum, quod mea in VOS pietas atque reuerentia exposcit, cuius hoc, quod VOBIS offero, leuidense munusculum, publicum documentum esse volo. Intima mente semper haerebit tantorum, quibus me cumulastis, beneficiorum recordatio, omneque studium ego omnem operam in eo collocabo, ut nec reipublicae et patriae nouae inutilem, nec VESTRA gratia indignum ciuem me exhibeam. Supremum insuper rerum humanarum moderatorem supplicibus precibus flagitare numquam desistam, ut VOS PATRES! una cum illustribus et splendidissimis

*mis familiis VESTRIS sospites et incolumes
quam diutissime patriae inprimis, tum VO-
BIS ipsis et mihi conseruet, utque consilia
VESTRA, omnesque occupationes, ad pu-
blicam salutem, cui tantopere inuigilatis,
dirigat et felici coronet euentu. Ita va-
lete, VIRI SVMMI, atque in posterum
quoque dignum VESTRO favore atque pa-
trocinio iudicate,*

ILLVSTRIVM
ET EXCELLENTISSIMORVM
NOMINVM VESTRORVM

Scribeb.
Kil, d. 26 Septembr.
MDCCLXII

Cultorem obseruantissimum
ANDREAM CHRISTOPHORVM AHRENS

DISPVATIO IVRIDICA
INAUGVRALIS

DE

FVNDAMENTO PRAELATIONIS QVO IVRE LVBE-
CENSI LIBERI FRATRVM GERMANORVM IN
SVCCESIONE GAUDENT PRAE FRA-
TRIBVS VNILATERALIBVS.

§. I.

Successionis ab intestato, qua ad hereditatem
hominis absque testamento defuncti primo
descendentes, post hos ascendentes, et de-
nique collaterales vocantur, originem in
legibus positivis quaerendam, ex hisque
illius fundamentum desumendum esse, cum sanioribus
adfirmare non dubitamus. Nihil de ea disponit ius
naturale, cui illa aequae incognita, ac ipsum testamen-
tum, et ex hoc descendens ius succedendi. Potius mortuo
domino dominium quoque cessat, et ipso extincto, bo-
na quae possedit, in statu naturali eam conditionem
A recipi

recipiunt, quam ante occupationem habuere, adeoque incipiunt esse nullius. Quum vero in res huius naturae aequalia omnium sint iura, atque primo cedant occupanti; ita dominium etiam bonorum demortui illi erit adiudicandum, qui primus illa offendit, adprehendit, et illorum proprietatem sibi vindicat. Hic, quamvis extraneus, et nullo sanguinis vinculo defuncto iunctus, omnes post se eodem nouum dominium adquirendi animo venientes rectissime excludit, et e contrario defuncti cognatus, qui ita commodis suis inuigilauit, ut sibi res relictas soli vindicauerit, iuris sui fundamentum non ex illo cognitionis nexu, sed ex prioris occupationis facto deducere solummodo potest. Interim satis vulgaris est sententia multorum, qui successionem ab intestato ex ipsis iuris naturalis scriniis hauriendam esse ideo sibi persuadent, quoniam ipsa defunctorum voluntate praesumpta nitatur, et auctoritas GROTII, qui successionem ab intestato tacitum testamentum ex voluntatis coniectura adpellauit (a), hunc errorem aut creauit, aut certe commendauit illis, qui in tanti viri verba iurantes, ab vltiori et diligentiori perscrutatione omni lubenter abstinere solent. Ut vero taceamus, fictionum et praesumptionum exiguam, imo nullam in iuris naturalis disciplina esse adplicationem, ita, ut pro fundamento iuris alicuius poni nequeant, de mortuis, qui velle desierunt, nulla plane voluntas, neque expressa, neque tacita, neque praesumpta praedicari potest, praesumi enim nequit, quod fieri ne quidem verosimile est.

(a) de I. B. et P. Lib. 2. c. 7. §. 10. Add.

L. 4. c. II. §. 1.

PYFFENDORF. de J. nat. et gent.

est. Quomodo itaque hic praesumi potest, factum quid esse a defuncto quod hic facere nequit, transtulisse illum in proximos cognatos ius et dominium, quod paenes ipsum amplius non est? Quale praesidium in iure naturali praesumpto erit testamento, quod de veri testamenti dispositione, requisitis, ac valore nihil praecipit (b)? Quid vero, annon descendentes minimum ad iuris illius vniuersalis aequa praecepta prouocare, et ex iis adscendentium mortuorum bona exclusis omnibus aliis, sibi vindicare possunt? Nonne eadem officii pietas, quae necessitatem alimentis vitae liberorum prospiciendi parentibus imponit, eosdem etiam cogit, vt ex se natis hereditatem suam relinquunt? Nonne maxime inhumanum, et contra ipsam naturam foret, si hisce extranei illam praeripere possent, et ii, qui viuis parentibus vitae adminicula ab his vltro accipiebant, post eorum obitum omnibus carere debeant? Nonne potius omnium parentum commune votum hoc esse praesumendum est, vt liberis suis etiam post fata ex suis bonis prospiciatur? Sed frustra vota omnia atque desideria, siue proficua liberis, siue iisdem nocua a parentibus expectantur defunctis, quibuscum nobis tamen in successione res est, neque omnibus parentibus eandem et quasi instam de hereditate in liberos transferenda mentem esse, praeter legitimam, quam illis necessario relinquere etiam inuiti tenentur, illae iuris dispositiones tibi abundanter demonstrabunt, quibus exheredandi liberos facultas fuit restringenda. Praeterea illa parentibus ad alimenta liberis praebenda imposita obligatio, si ad iuris naturalis placita examina-

A 2

mina-

(b) Conf. GYNDLING in *lur. nat.*, et *Genf. c. XX. §. 65. sqq.*, et *c. XX. §. 19.*

minatur, ultra illud tempus non durat, quo infantes ipsi sibi prospicere non possunt, cessat autem, postquam hi in eum statum venerunt, quo propria industria, propriisque laboribus adquisita ad sustentationem sufficiunt. Et si hoc forte quis negauerit, illud tamen vel inuis quiuis concedere nobis tenebitur, eam parentum obligationem post ipsorum mortem finire, adeoque ab illo officio parentum, liberos, dum in viuis sunt alimentandi, ad hereditatem liberis necessario relinquendam, argumentari tuto non licebit. Nihil itaque impedit, quo minus successionis ab intestato, quae et ideo legitima successio vocatur (c), originem et determinationem iuri ciuili tribuamus, cuius conditores, ad euitandas turbas varias atque molestias necessario oriundas, si in ciuitate cuius bona mortui inuadendi licentia foret relicta, vt ex prima occupatione ius in illa adquirere sibi posset, omnibus, qui in tabulis scriptis id quod post mortem suam fieri volunt, haud expresserunt, suos adsignarunt heredes, ordinemque certum in successione obseruandum constituerunt. (d)

§. II.

Tantum vero abest, vt post introducta haec atque vbiuis fere recepta successionum iura, dissidia circa acquisitionem bonorum a mortuo relictorum cessauerint, vt potius illa indices augeri, et quamuis fere successionem litrem progignere

- (c) *L. s. D. de petit. hered. L. 2 § 4 et rot. rit. D. de suis et legit. hered.* illa accipienda eos induxerunt, erudite et iudicio peracri persequitur Perill. **GEBAVERVS** in *Progr. de iure Success. ap. vet. Germanos Goett.* 1754 edito.
- (d) *Causas, quae iura successionum legitimarum omnibus fere populis commendarunt, et ad*

gnere nouam, non absque ratione dixeris. Cessant quidem inter ciues bella, inter eos metuenda, qui in occupatione bonorum per mortem domini nullius factorum, ante legum ciuilium sanctiones concurrebant, et quorum quiuis alterum, ut ius suum potius esset, praeuenire studebat: sed non cessant bella ciuilia, quae de hereditatibus defunctorum, in perniciem saepe integrarum familiarum summo cum animi feruore suscitantur. Infinitae hac de re sunt lites, et nullae controuersiae magis frequentes, quam illae, quibus super successione defunctorum in foro disputatur. Legum, quarum de ordine succedendi sat magna exstat copia, obscuritati, an huius mali originem debeamus, an interpretum explicationibus, a vero legum sensu aberrantium, illasque pro arbitrio modo in hanc, modo in illam partem detorquentium, illa tribuenda sit, aliorum iudicio atque decisioni, quippe a scopo nostro nimis alienum relinquimus. Nos potius ex ampla illa ac diffusa successione materia unicum tantum delibare constituimus casum, praelationem liberorum fratrum utroque latere iunctorum, praefratribus unilaterialibus, secundum iuris patrii placita examinaturi, in quo ipso instituto persequendo non deerit occasio, varios et hic ab aliis commissos norandi et detegendi errores.

§. III.

De iure ciuili res expedita est, et nullis plane obnoxia dubitationibus. Deficientibus enim descendens et ascendens, ad successionem defuncti vocantur e latere venientes, seu collaterales, qui ob sanguinis vinculum,

nulla distinctione aetatis, potestatis, vel sexus obseruata, omnes remotiores excludunt. Sicuti autem proximior semper excludit remotiorem, ita fratres et sorores primum inter collaterales obtinent locum, et quum fratres vel germani sint, seu bilaterales, vel vnilaterales, illi hos plane a successione arcent per expressam Constitut. in *Nov. 118. c. 3. Si defunctus neque descendentes, neque ascendentes reliquerit, primos ad hereditatem vocamus fratres et sorores ex eodem et ex eadem matre natos; his autem non existentibus, in secundo ordine illos fratres, ad hereditatem vocamus, qui ex vno parente coniuncti sunt defuncto, siue per patrem solum, siue per matrem.* Quod si autem unilaterales, qui vel consanguinei sunt, vel vterini, inter se concurrunt soli, tunc distinctione bonorum facta, consanguinei in paternis, vterini in maternis praeferuntur, in ceteris autem bonis succedunt aequaliter. (e) Rationem huius dispositionis si in duplicitate vinculi quaesueris, facile me habebis consentientem, partim, quia ob illam magis omnino sibi iuncti sunt fratres bilaterales, quam vnilaterales, adeoque illi in successione fratris germani, his merito praeferendi; partim, quia ius ciuile duplex vinculum fortius ligare quam vnum, atque potius ius producere, passim inculcauit. (f) Neque fauor hic duplicis vinculi in solis fratribus germanis subsistit, sed ad eorum liberos quoque porrigitur ita, vt hi liberos vnilateralium, imo et ipsos defuncti fratres vnilaterales excludant,

(e) *L. 13. C. de legit. hered.*

(f) *vid. §. 2. J. de Adopt. L. 10. pr. C. eod. Auth. itaque C. comm. de success. Nov. 84. c. 1. in fin. Auth.*

post fratres autem C. de legit. hered. RICHTER, de iur. et ord. succed. ab int. S. 3. m. 1. n. 4.

dant, effectu vicariae successionis, de qua infra pluribus
 dicendi erit occasio, per expressa cit. Nouell. verba in c. 3.
Si forte praemortuus frater, cuius filii viuunt, per vtrumque pa-
rentem nunc defunctae personae iungebatur, superstites autem fratres
per patrem solum forsan, aut matrem ei iungebantur: praepo-
nantur istius filii propriis tibiis, licet in tertio sint gradu, sicut
eorum parens praeponeretur, si viueret. Iure Sax. etiam inter
 fratres sororesue bilaterales, ungezweyte Brüder und Schwes-
 stern et fratres sororesue vnilaterales idem discrimen ob-
 seruatur, vt illi hos ad successionem non admittant, quo-
 niam secundam regulam: *die halbe Geburt tritt einen Grad*
weiter, bilaterales propiores defuncto, quam vnilaterales
 habentur. (g) Ex quo consequitur, hanc per bilaterales fa-
 ctam exclusionem vnilateralium, hoc iure non quidem, ob
 vinculi duplicitatem fieri, sed ob praecedentiam gradus,
 quippe vno gradu semper remotior censetur, qui vno
 tantum latere iunctus est, quam germanus, hincque fratres
 vnilaterales aequaliter cum germanorum liberis succedunt,
 non tamen in stirpes, sed in capita. (h) Interim tam-
 quam singulare quid adnotari solet, quod iure Saxonico in
 remotioribus etiam collateralibus eo respiciatur, vtrum a
 germano quis, an unilaterali fratre sit natus, atque hic in
 gradum remotiorem reiciatur, ita, vt cum germani pro-
 nepote concurrat fratris vterini nepos, hocque non minus
 extendatur ad vteriores. (i)

§. III.

(g) *Ius Prout. Sax. L. I. Art. 3. et L. II.*
Art. 20 et 30.

I. de Success. ab intest. in 3. ordin.
n. 17.

(h) *Vid. s. CHNEIDEWIN, ad Tit.*

(i) *STRYCK, de Succ. ab intest.*
Diff. 3. c. 3. §. 8.

§. III.

Ius Lubecense in casu, quo germanorum liberi cum defuncti fratris vnilateralibus concurrunt, magis cum iuris ciuilibus dispositione conspirat. Ita enim ordinat in Art. XXII. L. II. Tit. 2. Volle Brüder und Schwester Kinder nehmen Erbe vor halben Brüdern und Schwestern, sofern der Erbnehmenden Kinder Vater, oder Mutter unabgesondert gewesen: Seynd sie aber abgesondert gewesen mit ihrem Theil Gutes, so ist halber Bruder und Schwester näher Erbe zu nehmen, denn voller Brüder Schwester Kinder. Tam clara sunt haec verba, tamque perspicua, vt vix illis dubium quoddam obmoueri posse videatur, et nihilominus contra illa a nonnullis tam in scriptis, quam in foro disputatum esse nouimus. Nul- lus, si interpretandi rationem maxime naturalem sequimur, huius legis sensus alius esse potest, quam vt secundum priora illius verba, liberi fratrum et sororum vtrinque coniunctorum, in regula praeferendi sint fratribus atque sororibus ex altero tantum latere coniunctis: cui tamen regulae in verbis posterioribus limitatio adiicitur, seu exceptio, vt nimirum eo casu, quando parentes liberorum ad successiōem adspirantium separati fuerint, adeoque interuenerit separatio liberorum, peculiaria secundum ius Lubecense effecta producens, fratrum atque sororum unilate- raliū in succedendo iura debeant esse potiora. (k) Hanc explicationem cum ipsa iuris Lubecensis analogia optime conuenire, nemo negabit, qui in fundamentum, quo legis nostrae dispositio superstructa est, nobiscum paullo diligen- tius

(k) Perill. Lib. B. de CRAMER in n. 6. §. 50. Weßlarischen Nebenstunden P. VI.

tius inquiret. Duplex nimirum iure Lubec. nota est successio, altera ex iure communionis, ex iure proximitatis altera. In illa ad sanguinis proximitatem plane non respicitur, sed illi ius succedendi comperit, qui cum defuncto vixit in communionem: unde fit, ut quandoque proximiores ob factam separationem, et per eam sublatam communionem, remotioribus non separatis, et qui in communionem permanferunt, postponantur. In hac e contrario absque separationis, vel communionis consideratione, proximitatis solum ratio habetur, quae tamen non tantum ex propinquitate gradus diiudicanda est, sed potissimum ex dispositione legis, siue statuti, quod intuitu iuris proximitatis, huic vel illi personae comperentis, ob dupliciterem vinculi, vel alia ratione, peculiare quid determinauit. Interim successio haec ordinaria et regularis, illa ex iure communionis autem sine dubio extraordinaria vocanda, et tamquam exceptio a successione ordinaria consideranda est, et si propter communionem a successione excluditur ille, cui communionem desuper habita illa compereret, hoc extra regularem in statuto determinatum ordinem succedendi fieri, per se iam sequitur. Praesupponit enim successio ex iure communionis, successioni regulari et ordinariae ob separationem, quae interuenit, locum esse non posse, adeoque ad successionem ex capite communionis prouocari nequit, nisi adit, qui illius fundamentum, communionem nimirum, pro se praecipue allegare possit, qua deficiente, regulae est standum, et ordo succedendi regularis manet inconcussus. Quare nostro quoque iure remotior semper cedere debet proximiori, vnico hoc casu tamen

B

excepto

excepto, si hic fuerit separatus, ille autem communionem cum defuncto, de cuius successione quaeritur, continuauerit. Haec omnia simul sumpta, illi, quam dedimus legis explicacioni lucem egregie foenerantur, et demonstrant, eam legislatorum mentem fuisse: quod germanorum liberi regulariter, et nulla separatione facta, ob quam extraordinaria ex iure communionis successio interuenit, fratres et sorores vnilaterales post se relinquunt. (1)

§. V.
Quae quum ita sint, nisi vim apertam textui nostro inferre velimus, statui non potest, fundamentum praelationis, quae in illo liberis germanorum tribuitur, in communiōne saltem quaerendum esse, ita, vt hac posita solum fratres vnilaterales anteeant, extra hunc casum autem et regulariter, hos illis anteponendos esse. Hoc enim si verum esset, verba articuli finalia regulam continerent, propositam post exceptionem in principio adlatam, quod an cum ordine bene dicendi conueniat, quem legislatores imprimis obseruare praesumuntur, aliorum iudicio eo lubentius relinquo, quum de exceptione prius cogitare, quam regula certa, a qua illa recedere debet, stabilita est, vix ab homine sana ratione praedito expectari potest. Quod si conditorum iuris Lubecensis ea fuisset intentio, vt fratres vnilaterales vtrinque iunctorum liberos in regula excludere debeant, necessario inde sequeretur, illos, si pariter vt horum parentes in communiōne perstiterint, ad praelationem

(1) MEVIUS in *Comm. ad ius Lub.*
P. II. T. 2. A. 22. n. 6. et quem
citat GOTHMANN. *Vol. II.*

*Conf. 25. Celeb. MANTZEL in
iur. Mecklenb. et Lub. illustrat.
Cent. I. l. 34. n. 17.*

tionem prouocare posse, vbi enim nulla facta est separatio sed omnes in communione deprehenduntur, nulli ex iure communionis competere potest praerogatiua, sed successioni regulari locus esse debet. Contrarium autem ex ipso textu nostro adparet, quippe secundum cuius tenorem nulla restrictione addita, liberi germanorum non separatorum, vnilaterales a successione excludere, adeoque regulariter iure proximitatis gaudere, hi vero vi successio- nis extraordinariae tum demum locum priorem obtinere debent, si in communione permanferunt, illorum pa- rentes mediante separatione ex illa discesserunt. Quum itaque hic vnicus tantum casus exceptus sit, exceptio vero firmet regulam in casibus non exceptis, in omnibus reli- quis etiam potior liberis germanorum prae fratribus vnila- teralibus assignandus erit locus. Huic opinioni robur exinde accedit haud leue, quod in iure nostro liberi ex fratribus et fororibus nati, hisce aequiparantur, atque paria cum his ipsis iura tribuuntur, ita, vt in successione patrum vel auunculi separati, amatae vel materiae separatae, sine di- stinctione, siue ipsorum parentes etiam separati fuerint siue minus, ipsis defuncti parentibus locum praeripiant. (m) Si enim fratrum et fororum liberi parentes in successione exclu- dunt, quanto magis fratres defuncti vnilaterales ab illa arcere debent, qui post parentes demum ad successionem vocantur. Vti autem per fratres et sorores indefinire hic occurrentes, ex vtroque latere iunctos et iunctas intelligi, nullum ad- mittit dubium, quum, quando statutum fratres nominat indistincte, hoc non pertinet ad consanguineos et vterinos,

B 2

fed

(m) *Ius Lub. Art. VII. L. 2. T. 2.*

sed de germanis tantum loqui praesumitur: (n) ira vano ausu huic articulo opponitur, illum de successione filii a parentibus separati agere, hincque rationem exclusionis parentum atque fratrum unilaterialium in facto parentum quaerendam esse, qui iuri suo in hereditatem filii ultro renunciaissent per separationem, cuius effectum ad fratres unilaterales cum parentibus in communiione permanentes, et quorum causa separatio facta, se extenderet, ut una cum parentibus liberis germanorum cedere debeant. Tametsi enim non negemus, articulum hunc septimum de successione loqui filii a parentibus separati, quod verba illius initialia satis indicant: *Seynd Kinder von ihren Eltern abgetsondert, und der eines ohne Leibes-Erben verstürbe*, quamvis etiam concedamus, id producere separationem effectum ratione successione parentum, ut hi pro mortuis, liberi autem tamquam parentibus orbatu censeantur (o), adeoque ad hereditatem filii separati, parentes post fratres demum tam consortes, quam dissortes admitti: hoc tamen largiri nulla ratione possumus, fratres unilaterales ideo, quoniam cum parentibus in communiione perfliterunt, post germanorum demum liberos succedere. In citato enim Articulo non solum fratres et sorores defuncti separati, sed etiam hisce deficientibus, illi, qui non separati fuerunt, horumque liberi ante parentes collocantur. Si itaque liberis fratrum bilateralium, ius praelationis prae fratribus unilaterali-
bus

(n) MEVIUS *l. c. P. II. T. 2. A. 7.*
n. 18. seqq.

(o) *Id. ad Art. 33. lib. II. tit. 2. n.*
148. COTHMANNVS *Vol. III.*
conf. 45. n. 30.

bus secundum regulam non compereret, sine dubio ordo succedendi in statuto ita determinandus fuisset, ut ad defuncti filii separati hereditatem primo ipsius sorores et fratres iidem separati, post hos fratres et sorores non separati vel separatae, ex utroque latere coniuncti coniunctaeue, deinde fratres et sorores unilaterales, post hos demum germanorum liberi, minimum illi, quorum parentes in communione manserunt, et denique ipsi parentes vocarentur. Hoc vero ibidem factum non est, et ne disponi quidem ita potuit, quoniam secundum ius Lubecens. semper parentum in successione potior est conditio, quam sororum atque fratrum ex vno latere iunctorum, siue separati hi sint, siue minus (p), ex quo tuto colligere licet, idem ius regulariter germanorum liberos proximiores esse velle, fratribus unilaterialibus, qui nullo alio in casu proximitatis iure gaudent, quam si de successione quaeritur filii a parentibus non separati, quippe ubi hisce praemortuis defuncti fratres et sorores unilaterales omnino excludunt liberos utroque latere iunctorum quorum parentes per separationem e communione exierunt. Ius Hamburgense quoque, quod ex iuris Lubecens. consuetudinibus varia recepit, et propter communem originem ad huius illustrationem mirifice saepe conducit, liberos germanorum fratribus unilaterialibus simpliciter et absque omni distinctione in successione anteponit (q), atque adeo a iure Lubecensi in eo tantum differt, quod secundum hoc distinguatur, vtrum frater dissors, seu separatus, an consors, seu nondum

B 3

sepa-

(p) *Ius Lub. art. 13. P. II. tit. 2.* (q) *vid. Statut. Hamb. P. III. T. 3. A. 14.*

separatus decesserit, et frater vnilateralis excludat fratris germani separati liberos, mortuo fratre non separato. Iure Hamburgensi autem, separatio, deficientibus iis personis, inter quas ea est peracta, intuitu tertii nulla effecta producit, sed hoc tantum efficit, vt liberi ob parentum coniugium in totum separati, patri binubo, vel matri succedere nequeant, et vice versa, non autem, vt parentibus iam defunctis, separati solum separatis, non-separati non-separatis succedant. Hinc parentibus non superstitibus, separatio ratione successionis fratrum in bonis fratris defuncti legis dispositionem plane non mutat, secundum quam potius fratres germani, eorumque liberi semper etiam in successione fratris germani separati, fratribus defuncti vnilateralibus non separatis praeferuntur. (r)

§. VI.

Quum itaque secundum art. 22. part. II. tit. 2. iuris patrii vnicus tantum casus exceptus est, quo a regula, in fauorem liberorum fratrum vtrinque iunctorum stabilita recedi, et fratribus vnilateralibus ius potius in successione tribui debet, quisnam ille casus proprie fit, vltterius dispiciendum erit. Si vltima huius Articuli verba consulamus, hocce fit, si germanorum pater vel mater a patre ipsorum certa bonorum parte assignata, e communione dimissi et separati fuerunt, defunctus vero, de cuius successione quaeritur, in communione cum patre suo permansit, qui mortua vxore, e contracto coniugio secundo liberos iterum suscepit.

(r) MÜLLER de succ. ab int. sec. ius civ. Hamb. ac Belgicum Cap. III. §. 2.

pit. (s) Fac nimirum, Sempronium ex femina sua Caia duos procreasse filios, Titium et Meuium, quorum priorem assignata certa bonorum parte segregauit, hunc vero in communione retinuit. Moritur Caia, et postquam Sempronius ad secunda vota transit cum Terentia, quae ipsi filium parit Horatium, ipse vitam ponit. Titius filius suum obit diem, relictis duobus filiis, non minus Meuius e vita discedit, de cuius hereditate quaestio est. Liberi Titii illam sibi vindicare cupiunt, et sine dubio ipsis adiudicanda foret, si pater ipsorum communionem bonorum cum Sempronio continuasset; haec vero quum sublata est per separationem intercedentem, excluduntur per Horatium, qui mediante successione extraordinaria, ex iure communionis praeripit bona, quae illis extra hunc casum vi successione ordinariae ex iure proximitatis competissent. Ad hanc quum recurrere amplius germanorum liberi nequeant, ob separationem patris, ut nullum circa hunc casum dubium remaneat, paucis, quatenam illa separatio sit, quam casus noster continet, et Articulus supponit, et quid per illius verba: *Soferne der Erbnehmenden Kinder Vater, oder Mutter unabgesondert gewesen; nec non per sequentia: Seynd sie aber abgesondert gewesen, mit ihrem Theil Guthes,* intelligatur, commonstrandum erit. Sunt, qui hic de separatione parentum liberorum a fratre defuncto, de cuius successione disceptatur, agi sibi persuadent, non de illa, qua communio inter illos atque patrem communem subla-

(s) MEY. ad ius Lub. Art. 22. Lib. lib. II. tit. 2. n. 7 et 8. MANTZEL loc. cit. n. 17. Excell. BÜNECKAV egrégium nunc Senatus

Lubec. decus in diff. de separ. liber. ex iure Germ. cum primis Lubecensi. § 25. COTHMANN. vol. 3. Resp. 25. n. 32.

ra fuit, adeoque in casu proposito, ad praclationem Horatii sufficere existimant, si Titius cum fratre ad diuisionem bonorum paternorum conuolauerit. Videamus, quae specie ad defendendam hanc suam sententiam utantur. Verbis nimirum Art. 22. stricte inhaerent, atque distinguendum esse volunt inter separationem liberorum a parentibus factam, atque illam, qua communio, quae inter defunctum ipsiusque heredem fuit, tollitur, ita ut vox *abgesondert* in Statuto nostro occurrens non praecise de liberis a parentibus separatis, sed etiam de fratribus et sororibus communionem inter se dissoluentibus, intelligi debeat. Quaeuis dissolutio societatis atque communionis, absque respectu personarum, inter quas illa facta, nomen separationis omnino meretur, quippe quae nihil aliud est, quam modus finiendi communionem inter diuersas personas subsistentem. Quae quum non solum inter parentes et liberos, sed post mortem parentum etiam inter fratres et sorores subsistat, separationem aequae inter hos, quam inter illos locum inuenire posse, et nihil obstare videtur, quominus fratres separati non segregatis eadem ratione, ac liberi conforres dissortibus opponantur. Verba itaque citati articuli: *Soferne sie unabgesondert gewesen*, si illum habere deberent significatum, quatenus a parentibus suis non fuerint separati, verba: *von ihren Eltern*, melioris determinationis gratia addenda omnino fuissent, uti alio loco, ubi successio parentum atque fratrum regulatur, expresse dicitur: *So ferne sie aber von den Eltern nicht abgesondert.* (t) Quum vero eadem verba in nostro Artic. adiecta non reperiantur, ibidem de
sepa-

(t) *Ius Lab. Art. 13. lib. II. tit. 2.*

separatione sermonem esse, facta inter liberorum parentes atque defunctum, quippe de cuius successione hic tantum agitur, probatione vltiori non indigere autumant. Parentum enim, quorum iura hic non explicantur, nullam in toto articulo fieri mentionem, sed heredes solum et illum, cui succedi debet, fratres nempe et sorores eorumque liberos, atque ordinem succedendi in bona defuncti fratris inter illas personas obseruandum, legislatores occupare, et haud esse probabile, eos rem plane alienam, huc non pertinentem, separationem nimirum parentum liberorum ab ipsorum parentibus, absque sufficiente ratione dispositioni suae immiscuisse. Et quid opus hac limitatione, cur communio talis tamquam necessaria liberis germanorum, vt fratribus vnilateralibus praeserrentur, praescribenda fuisset, quaerunt, si verum esset, illos iam vi successiois regularis, & absque iure communionis hifce anteponi? Ex his adparere putant, aliam plane separationem et communionem hic intelligi, eam nimirum, quae inter defunctum et liberorum parentes intercessit. Ad ipsum ius patrium prouocant, illudque verba abscondere et abtheilen promiscue de liberis et parentibus, de fratribus ac sororibus sine distinctione vsurpare dicunt. In Articulo VI. enim Lib. II. Tit. 2. legimus: Wenn ein Mann und Frau Kinder mit einander haben, verstirbt ihr eins, es sey Mann oder Weib, welches überbleibt, das theilet das Guth mit den Kindern, so nicht abgesondert seyn: Verstirbe nun der Kinder eins, mit welchen die Eltern dermassen getheilet, ehe und zuvorn die Kinder unter sich selbst getheilet hätten, so vererbet dasselbe sein Theil auff die andern, welche mit ihm im gesammten Guth gefessen,

zu gleichen Theilen. Quis hic, aiunt, fratres consortes et dissortes non inuenit, vti liberos separatos et non separatos? Et quis non fateri cogitur, de fratribus et fororibus hic agi, communionem in qua cum parentibus steterunt, post horum mortem, quod saepe fieri solet, minimum ad certum quoddam tempus continuantibus?(u) Nil clarus esse posse verbis articuli 4. lib. III. tit. 9. sibi persuadent, qui sine dubio de fratribus et fororibus ageret, inter quos, quasue diuisio seu separatio nulla peracta, sed bona hereditaria in communiōe relicta, atque ibidem coheredi, qui negociando cum his bonis quid lucratur, illud cum fratribus et fororibus nondum separatis, seu consortibus communicare, et diuidere iniungi. Quare etiam non infrequens sit, vt apud interpretes et Commentatores iuris Lubecensis fratrum consortium, separatorum et non separatorum saepius occurrat mentio. (v) Ex quibus omnibus concludere non dubitant, Art. nostrum 22. adplicandum solum esse ad casum, vbi communiō illa bonorum inter fratres atque sorores, de qua Art. 3. et 4. Lib. III. Tit. 9. agitur, perstitit inter defunctum eiusque fratres atque sorores germanos germanasque, eo tempore, quo ille, relictis liberis e viuus discessit, qui tunc proximiores in successione, quam fratres ac sorores vnilaterales esse, hi e contrario illos excludere deberent, si ab illa communiōe fratrum atque fororum, segregatio per acceptam debitam portionem fuerit facta. (x)

§. VII.

(u) STEIN. in der Abhandl.
des Lüb. Rechts lib. II. tit. 2.
§. 213. not. * p. 290.

(v) MEVIUS l. c. art. 1. tit. 2.
L. II. n. 67. §4.

(x) STEIN. l. c. §. 271. not. **
p. 396 §4.

§. VII.

Sed omnia haec tantum robur non habent, vt non facillimo negotio refelli queant. Quamuis enim quilibet lubenter conceder, verbum separatio, die *Absonderung*, in generali atque natiuo suo significato actum quemlibet denotare, quo communitio quaedam rerum vel personarum, diuisione, scissione, vel alia quacunque ratione tollitur; tamen iam non de hoc, sed potius de illo sensu solliciti esse debemus, qui huic voci in iure Lubecensi tribuitur. Quoties vero in eo vocabulum: separatio, seu *Absonderung* occurrit, toties per illud liberorum a parentibus factam segregationem denotari, non solum ex variis huius iuris locis illorumque rite instituta explicatione, sed imprimis etiam ex illa, quam conditores Statuti nostri de vero sensu vocis *abgesondert*, suppeditarunt descriptione, luculentissime adparet. Quid enim clarius hisce verbis esse potest: *Wården Eltern, so beyde im Leben, ihre Kinder all oder etliche von sich absondern, oder aber, da eins der Eltern tod, das am Leben bleibende, den Kindern vor dem Rathe einen Ausspruch thun; solches soll geschehen und verstanden werden von allen ihrem Guthe, väterlichen und mütterlichen, von dem lebendigen, als verstorbenen. Und das seyn und heissen nach unsern Rechten abgesonderte und abgetheilte Kinder.* (y) Quae verba vna cum dispositione Art. 34. satis superque demonstrant, separationem, quae variis modis fieri potest, (z) quacunque demum ratione

(y) *vid. ius Lub. art. 33. lib. II. tit. 2.*
 (z) *Quatuor separationis species fugit MEV, ad ius Lub. lib. II. tit. 2. art. 33. n. 14. testamentariam*

nimirum, solemnem, conuentionalem et eam quae tempore elocationis liberorum expeditur. Solemnam tantum, reiecta etiam

tionem instituat, concursum supponere parentum atque liberorum, hincque ab interpretibus iuris nostri recte definiri: quod sit actus legitimus, qua liberi a parentibus, eorum, quorum interest, consensu interueniente, data vel assignata conueniente bonorum communium parte a communione remouentur, inque statum non-liberorum, ratione successione deducuntur. (a) Quae, quum ita sint, prono inde sequitur alueo, separationem in sensu iuris nostri, inter liberos atque parentes solum locum habere, adeoque diuisionem paternae hereditatis inter fratres factam, neque separationis nomine venire, neque effecta separationis, in successione inprimis se exferentia, ad hanc pertinere, neque eiusmodi fratres diuidentes, separatos in sensu iuris Lubecensis adpellari posse; (b) quum vox *absondern*, seu *abtheilen*, *abfinden*, *abschichten*, in nostro statuto numquam de simplici diuisione sumatur, sed ubiuis per eam eiusmodi separatio, qualis iam definita est, indicetur. (c) Si quis itaque hanc fratrum fororumque diuisionem

testamentaria admittit COTHMANN. *vol. I. conf. 5. et vol. III. conf. 25.* Nobis distinctius hic rationes subducere uidetur Consult. BÜNECKAV in dissertatione eruditissima supra citata §. 12. qui separationem in necessariam et uoluntariam, hanc in conuentionalem et testamentariam; utramque in iudicalem seu solemnem, et extraiudicalem seu minus solemnem dispescit.

(a) *Celeb. BÜNECKAV loc. cit. §. 13. STRYCK. de succ. ab int. diss. 1. c. 4. §. 23. MEY. l. c. n. 4. Conf. STEVERNAGEL. memorabil. statut. Lubec. et Hamburg. axiom. 8. STEIN loc. cit. §. 241.*

(b) *MEY. l. cit. art. 22. lib. II. tit. 2. n. 10. COTHMANN. vol. III. Conf. 25.*

(c) *Laudatus BÜNECKAV. l. c. §. II.*

tionem, separationem vocare vellet, summa imis miscendo, aperte illam cum hac confunderet, quae eo magis tamen a se inuicem distinguendae, quo maior diuisionis, quae inter parentes et liberos fit, et eius, quam liberi inter se suscipiunt, est differentia. Illa enim omnia habet effecta separationis, quae huic tribui nequeunt; illa debitam ex bonis parentum concedit portionem, ideoque excludit, haec autem singulis relinquit, quod eorum est, nec de aliena parte quid concedit; illa parentes mortuis quasi adnumerat, et successione eos priuat, haec vero inter fratres atque sorores hanc fictionem numquam produxit. (d) Et nonne eodem fundamento separationem inris Lubecensis, ratione effectorum, quam in successione producit peculiarium inprimis notandam, ad dissolutionem cuiusuis societatis, quam haecenus diuersae personae coluerunt, vel ad institutionem distinctarum oeconomiarum, qua ex communi familia, quae inter fratres et sorores seruata est, quidam exeunt, quis adplicare possit? Nam et per hanc et per illam, separationem, quatenus in latiori significato sumitur, fieri nemo negabit. An vero iure adprobante hoc fieret, de eo merito dubitatur. Quoties enim verbi alicuius significatus per leges ipsas determinatus est, toties ille a ICro et in foro semper sequendus, nec vlla ab ipso recedens interpretatio, quamuis cum vulgari verbi istius acceptione conueniat, admittenda est. Interim fratres et sorores separatos separatasue, fratribus et fororibus non separatis opponere, nihil verat, imo, vt hoc fiat, res ipsa requirit. Eaedem enim personae, quae ratione parentum liberi sunt

C 3

vel

(d) *MEV. loc. cit. lib. II. tit. 2. art. 6. n. 21. in fin.*

vel separati, vel non separati, inter se inuicem sunt fratres atque sorores, qui quacue vel consortes vel dissortes esse possunt, non quidem propter factam, vel omissam inter se diuisionem hereditatis parentum, sed intuitu communionis, in qua vel cum parentibus perstiterunt, vel ex qua exierunt modo legibus praescripto, seu adprobato.

§. VIII.

His ira positis firmo omnino stat talo, articulum nostrum 22. illam supponere separationem, qua liberorum parentes defuncti a patre vel matre segregati fuerunt, quamuis parentum ibidem expresse nulla facta fuerit mentio. Superfluum enim plane hoc fuisset, quum iure Lubec. nulla alia detur separatio, quam quae inter liberos et parentes celebratur, et haec semper intelligenda sit, quando vocabula *abgesondert* et *unabgesondert*, etiam simpliciter et non addita denominatione parentum occurrunt. Vti etiam Art. I. Lib. II. Tit. 2. dicitur: *Die dritten Bruder und Schwester wenn sie abgesondert seyn*, verbis: *Von ihren Eltern*, non adiectis, quamuis hic de separatione a parentibus facta agi, eo minus dubitari potest, quoniam in illa fundamentum laet, cur parentes in successione fratribus et fororibus postponuntur. Neque obmoueri nobis potest, frustra hac ratione in Art. 22. ad separationem nondum factam prouocari, et sub hac limitatione germanorum liberis ius potius tribui, quum hoc ipsis vi successione ordinariae praefratribus unilateralibus iam competeret. Tamen enim hoc verum sit, maneatque, quum tamen casus adsit, in quo liberi fratrum utroque latere iunctorum per

per fratres unilaterales excluduntur, atque adeo a regula receditur, hanc exceptionem, per quam regula illa limitatur, expresse addere, necessitatis, et sapientissimi omnino fuit consilii. Erroneum insuper est, saepe citatum Articulum, de heredibus solum, et illo, cui hi succedere volunt, agere. Expresse enim ibidem pater et mater liberorum succedentium nominantur, qui tamen, quum illos iam mortuos esse, praesupponendum sit, inter personas succedentes referri nequaquam possunt: neque parentes fratrum bilateralium, quorum liberi succedere defuncto cupiunt, pro personis alienis hic sunt reputandi, de quibus nec cogitare, nec loqui legislatores potuissent, quum verbum *unabgesondert* ad illos procul dubio spectet, et continuata cum ipsis communio, vel facta ab iis separatio, in determinatione et decisione casus propositi utramque faciat paginam. Quod si enim communio inter successorem et defunctum rem perficere deberet, limitatio ita: Quatenus liberi germanorum non separati fuerunt, formanda fuisset, quippe de quorum, non de suorum parentum iure succedendi quaeritur. Si enim hi usque ad mortem cum defuncto bonorum communionem continuauerint, liberi autem post mortem ipsorum ab illa recesserint per sic dictam separationem, seu potius diuisionem successionem sibi ex capite alicuius communionis, tempore mortis defuncti adhuc subsistentis vindicare haud possent, quae tamen ipsis sine restrictione, si modo parentes separationem experti non fuerint, adiudicatur. Ut paucis rem expediamus, verba diuidere, *theilen*, et separare, *absondern*, probe sunt distinguenda. Prius promiscue in iure patrio occurrit, tam de diuisione fratrum et sororum

rum inter se, quam de illa, quam parentes cum liberis suscipiunt, quippe separatio est loco diuisionis, et ne huius difficultatibus implicentur parentes, ius nostrum ipsis concedit, vt liberos separare, i. e. loco dimidiae aliam congruam partem conuentione definitam illis constituere possint. (e) Posterius verbum autem semper communionis inter parentes atque liberos denotat solutionem. Quare in Art. 6. Lib. II. Tit. 2. respectu fratrum et sororum inter se, neutiquam verbo separare *absondern*, sed voce diuidere *theilen*, vtuntur iuris conditores, dicentes: *Ehe und zuuorn die Kinder unter sich selbst getheilet hätten*, quoniam separatio inter eos in sensu legali locum obtinere non potest. Hinc, quando in Art. 4. Lib. III. Tit. 9. de fratribus et sororibus nondum separatis, seu consortibus disposita quaedam inveniuntur, haec qui ad casum nostrum adplicare, indeque probare vellet, separationem proprie sic dictam ad has quoque personas pertinere, studio nobis errorum numerum ille augere videretur. Ex rubro enim huius tituli manifeste adparet, materiam ibidem tractari de societatibus, et in citato Articulo casum proponi, vbi quis post mortem parentum, cum bonis hereditariis ipsi reliquisque heredibus communibus mercaturam facit, qui lucrum inde proueniens, cum fratribus suis atque sororibus, a parentibus viuus nondum separatis, ideoque in ipsorum bona relicta ius hereditarium indubitatum habentibus, diuidere cogitur, a quo fratres et sorores a parentibus separati, quippe quorum intuitu relicta a parentibus, bona hereditaria communia non sunt, recte excluduntur. Optime haecce

(e) Clariff. BÜNECKAV l. c. §. 5.

haecce non solum cum legibus societati praescriptis, sed cum analogia etiam iuris nostri conueniunt, fratres autem sororesque non separatos separatasue ita parentum respectu nominari, eo minus dubium esse potest, quum fratres & sorores, quos quasue parentes viuentes non separarunt, consortium nomen in iure nostro accipiant. Quod si ab illa, quam suppeditauimus, articuli 22. interpretatione recederemus, antinomia quaedam insignis, et contradictio fatis aperta statuti nostri statuenda foret. Si enim liberi fratrum atque sororum, a successione patrum et matrum, auunculi et matertrae separati et separatae ipsos parentes arcere debent, (f) quomodo quaeso fieri potest, ut eadem personae secundum art. 22. per fratres et sorores unilaterales, secundum ius nostrum post parentes demum locum occupantes, vel in regula, vel certo in casu debeant excludi? Ut itaque haec ad iustam consonantiam redigantur, successio ex iure communionis in auxilium vocanda, et dicendum est, fratres unilaterales, qui una cum defuncto haud segregati fuerunt, praeferrari liberis germani separati, alias secundum regularem successione proximioribus. (g)

§. VIII.

Sed firmiori adhuc fundamento nunc iura liberorum fratrum germanorum nituntur, et neque in casu factae separationis in Art. 22. Lib. II. Tit. 2. iuris Lubecensis notati, hodie a fra-

(f) *Ius Lub. lib. II. tit. 2. art. 7.*

(g) *Conf. meritissimi olim reipublicae Lub. Syndici D. HERMANNI, GEORG. KROHNII*

Versuch von dem Vorrechte der vollen Geburt vor der halben app. ad cap. IX. §. 4.

a fratribus vnilateralibus excludi possunt, postquam introducto iure repraesentationis, secundum praescripta iuris communis, quod communionem bonorum cum suis adtributis et effectis ignorat, hisce semper et omnimodo in successione praeferuntur tamquam proximiores, quippe quorum nomine non illi tantum veniunt, qui proprio iure tales sunt, sed ii quoque ita vocantur, qui mediante iure repraesentationis locum proximiorum occupant. (h) Hocce repraesentationis ius quidem iuris naturalis principiis aequae minus innititur, quam ipsa successio ab intestato legibus ciuilibus determinata, cuius partem illud esse, res ipsa loquitur, nihilominus tamen validissimum nunc in legibus fundamentum habet, de quarum valore nemo dubitare potest, atque secundum mentem Iustiniani, (i) est beneficium iuris, quo remotiores a successione propter iuris rigorem exclusi, iure defuncti parentis ad alterius successione ab intestato vocantur. (k) In linea adscendente, quoniam pater locum filii absque absurdo subintrare non potest, quum contra naturam sit, vt is, qui pater est, filius fiat, illud non obtinet; sed regulariter tantum in successione descendente, qui perpetuo sanguinem trahunt ab illo

(h) STRYCK. *de succ. ab intest.* *diff. l. c. 1. §. 75.*

(i) Beneficium enim seu privilegium Imperator fratrum praemortuorum filiis se concessisse dicit, dum illos vna cum fratribus defuncti ad successione admittit. Nou.

118. G. 3.

(k) GEORG. DIEDER. CARL AB ENGELBRECHTEN *de iure repraesent. in success. et an eodem inprimis nepotes indigeant.* §. 2. Conf. HFROLDVS *de iure repraesent. c. 3. sect. 1. concl. 1.* STRYCK, *l. c. §. 68.*

illo, cui succeditur. His iam in Legibus XII. tabb. primus in successione adsignatus fuit locus, ita, vt non habito respectu gradus, omnes licet remotissimi, cum proximioribus vno eodemque iure succedant. Iure nouiori quoque nepotibus successio in stirpes vna cum liberis est confirmata. (l) Et tandem iure Romano nouissimo, sublato omni inter suos et emancipatos discrimine, ius repraesentationis, quando liberi primi gradus cum vltioris gradus descendentibus concurrunt, satis clare introductum est, atque stabilitum. (m) Regula, quae in linea transuersali in primis notanda, quod nimirum proximior excludat remotiorem, etiam legibus XII. tabb. in verbis: *Agnatus proximus familiam habeto*, iam expressa inuenitur, (n) secundum quam ergo a defuncti patris hereditate excludendi sunt fratrum filii, patre eorum defuncto, cum patris suis concurrentes. Hunc veteris iuris rigorem autem mutauit Imperator Iustinianus, cui iniquum videbatur praematuram parentum mortem liberis ob hanc ipsam iam satis deplorandis, adeo damnosam fieri atque funestam, vt hereditatem patris defuncti, patris adhuc superstites ipsis praeriperent, quum tamen pater eorum, si inter viuos mansisset, suam ex bonis fratris demortui adeptam partem in liberos suos transulisset.

D 2

(l) §. 6. *f. de hered. quae ab intest. def. l. 1. §. 4. D. de suis et leg. hered.*

(m) *L. 2. C. de suis et leg. liber. Aurb. In successione C. eod. Nou. II §. c. 1. Ius repraesentationis in linea descendente tamquam*

otiosum atque superuacuum exulare putat ab ENGELBRECHTEN *l. c. §. 4. sqq. et §. 9. sqq.*

(n) *CAII Iustit. tit. XVI. de leg. success. PAVLI Sentent. Lib. VII. de testam. success.*

stuliffet. Quibus rationibus commotus, hisce defolatis pa-
 rente beneficium dedit ex huius iure succedendi patruis, sta-
 tuens: *Si autem defuncto fratres fuerint, et alterius fratris aut*
fororis praemortuorum filii, vocabuntur ad hereditatem isti cum de
patre et matre Thiis masculis et feminis, et quanticumque fuerint,
tantam ex hereditate percipient portionem, quam corum parens
futurus esset accipere, si superstes esset. (o) Et quemadmodum
 fundamentum introducti a Iustiniano iuris repraesentatio-
 nis in eo est positum, vt remotiores, existentibus proxi-
 mioribus regulariter ob gradus distantiam ab hereditate ex-
 clusi, simul cum his ad successionem defuncti admittan-
 tur, ita vi illius nunc etiam fratrum filii, vna cum patruis,
 defuncti patruis hereditatem adeunt.

§. X.

Ast iure Germanorum veteri haec omnia secus se ha-
 bent, quorum mores, vt in plurimis, ita etiam hic a iu-
 ris Romani principiis valde aberrant. Maiores enim no-
 stros ne in descendantium quidem successione iuri reprae-
 sentationis locum dedisse, non immerito colligimus ex
 Rec. Imperii de Ao. 1500. §. 18. quippe vbi illud non so-
 lum secundum iuris communis placita praescribitur, verum
 etiam consuetudines contrariae variis in terris Germaniae
 obtinentes abrogantur. Exemplum Bernhardi, Caroli M.
 ex Pipino filio nepotis, cui auus post mortem patris re-
 gnum Italiae, non quasi de iure ipsi illud compereret, sed
 ex sola pietatis ratione, et tamen cum quodam erga pa-
 truum Ludouicum Pium subiectionis nexu obseruando,
 concessit.

(o) Nov. 118. c. 3.

concessit, (p) satis superque demonstrat, vicariam successionem eo tempore incognitam fuisse. Et quum Ottonis M. adhuc aetate de illa acriter disputaretur, commissa lite gladiatorio iudicio, et victoria reportata ab illis, qui censebant, fratrum filios cum patris succedere debere, hic Imperator hanc successionem demum auctoritate sua confirmavit. Multo minus itaque in successione collateralium ius repraesentationis antiquos Germanos adgnovisse, putandum est. TACITVS enim apud eos in successionebus post liberos, proximum gradum adtendi, satis clare commemorat, (q) qui modus succedendi successionem vicariam excludit, variis antiquorum Germaniae populorum constitutionibus potius plane reiectam. (r) In conuentu trium Ludouici Pii filiorum Lotharii, Ludouici Germanici, et Caroli Calui apud Marsnam Anno 847. habito, ab hac consuetudine, vi cuius fratres, fratris praedefuncti liberos a successione excludebant, quodammodo fuit recessum, non tamen ius repraesentationis indistincte receptum, sed liberis portio patri, si adhuc viueret, competens sub ea conditione assignata, si ad obedientiam patris praestandam forent parati. (s)

Quo

(p) THEGANVS c. 6. de gestis Ludou. Imper. inter PITHOI scriptores XII.

(q) de mor. Germ. cap. 20.

(r) vid. HARTMANNI diss. de iure Sax. et Lub. ducatu Holsat. iuxta et ciuit. Lubecae qua repraesent. in success. collater. exulantibus §. 21.

et 23. conf. GROT. de J. B. et P. L. II. c. 7. §. 30.

(s) vid. Conuent. ap. MARSNAM I. ap. BALVZIVM Capit. T. 2. ibi: *ut regum filii legitimam hereditarem regni secundum definitas praesenti tempore portiones post eos retineant, et hoc, quicumque e his fratribus super-*

Quo iure itaque statui potest, in statuto Lubecensi, purissimo iuris Germ. fonte, fratrum liberis germanorum, mediante iure repraesentationis, instituto plane alieno, beneficio, quod iuri extraneo originem debet, succurri? Et sane rationes adsunt haud infirmae, quibus viri doctissimi, quorum de iure patrio insignia sunt merita probare adlaborarunt, nullum in illo iuris repraesentationis reperiri vestigium. (t) Non solum enim ius Lub. quod regulam constituit: *Je näher dem Sipp, je näher dem Erbe, siue: Das nächste Blut nimmt das Guth*, proximitatem gradus accuratius, quam ius Romanorum obseruat, sed etiam in enumeratione omnium et singulorum ordinum heredum, nihil de successione disponit vicaria, nec remotiori ius tribuit occupandi locum parentis, ita, vt eodem, quo hic propinquior est gradu, ad successionem debeat admitti. Pertinent huc verba art. 1. P. II. tit. 2. iur. Lub. *Wann einer stirbet, sein Guth, das er nachlässet, das empfangen seine nächste Erben oder Erbnehmen; die ersten seyn des Menschen Kinder, Söhne und Töchter; die andern, Kindes Kinder; die dritten Bruder und Schwester, wenn sie abgefondert seyn; die vierten Vater und Mutter; die fünften halbe Brüder und halbe Schwestern; die sechsten Großvater und Großmutter; die siebenten Vater und Mutter Bruder und Schwester; die achten derselben Kinder; hierinnen*

stes fratribus fuerit consentiat, si tamen ipsi nepotes patris obediens esse consenserint.

(t) KROHNII Versuch vom Vorrecht der vollen Geburt vor

der halben in Erbschafts Fällen app. 2. ad cap. 9. §. 4. n. 3. et §. 7. STEIN in der Abhandlung des Lüb. Rechts P. II. §. 270. not. *** et §. 271. not. ** HARTMANN, cit. diss. §. 29.

innen seynd beschloffen alle Erben und Erbnehmen. Ex hisce cuilibet adparer, ius repraesentationis intuitu collateralium hic plane omitti, neque remotiorem quemquam cum propinquiore in eodem collocari gradu, neque ratione descendentium illud constitui, sed filios atque nepotes, quorum hi repraesentatione generatim recepta, vna cum illis succedunt, in diuersas et peculiare reiici classes, atque illos primum, hos secundum locum occupare. Neque fundamentum, quare in Art. 7. lib. II. tit. 2. liberi fratrum parentibus in successione praeferuntur, in repraesentationis iure ponendum, sed quum hic articulus casum proponit successione filii a parentibus separati, haec facta separatio potius proxima ratio esse viderur, loci illius posterioris parentibus assignati, quasi in talionem, quoniam nimirum ipsorum parentes per separationem ab auo auiaque factam, ab horum successione exclusi, eaque liberis ex secundo matrimonio procreatis conferuata fuit. Quemadmodum igitur per peculiarem iuris Lubec. providentiam fratres separati defuncto propiores sunt, quam ipsi adscendentes (u), quamvis secundum successionem regularem, hi illis sine dubio proximiores sint; et secundum eandem fratres et sorores vnilaterales auo auiaeque praeponuntur (v), ita etiam, ex peculiari constitutione, ad euitandam nempe inter principia contradictionem, et ne melioris conditionis, patruus et auunculus, amita et matertera, quam ipsi parentes videntur, non autem ex repraesentationis iure deriuandum esse volunt, quando fratris filius et filia propiores, quam patruus et auunculus, seu amita et matertera, (x) et fratrum
germa-

(u) *Art. I. L. II. T. 2.* (v) *Ibidem.* (x) *Ius Lub. A. 18. lib. 2. tit. 2.*

germanorum liberi, propiores, quam fratres unilaterales dicuntur. (y) Diutius hisce immorari instituti nostri haud fert ratio, interim tamen cur magis probabilis nobis eorum videatur opinio, paucis exponemus, qui in variis statuti Lubec. reuisi locis, iuris repraesentationis, in successione obliqua obtinentis, vestigia latere sibi persuadent. (z) Quum enim art. 7. P. II. tit. 2. decedente filio separato, eius fratres sororesque, nec non eorum liberi, ipsos parentes a successione defuncti arcere debent, ratione fratrum et sororum quidem nihil hic singulare occurrit, quippe qui secundum Art. I. parentibus praefertur. Sed quia eorum liberi vi Articuli 18. tantum defuncti patruo et amita, materae et auunculo praefertur, quae tamen personae in art. 1. longe post parentes, in septima demum classe locantur, luculentissima certe est mutatio per Art. 7. introducta, parificatio nimirum liberorum fratrum atque sororum cum his ipsis, cuius in solo iure repraesentationis rationem inuenire licet, non in separatione. Non solum enim fratrum liberis, quorum parentes ab auis separati sunt; sed illis etiam, quorum parentes ab his non sunt segregati, et quibus

(y) *Ius Lubec. art. 22. l. II. tit. 2.*

Etiam secundum ius commune casum priorem non ex iure repraesentationis, sed ex iure proprio, et respectu parentelae ideo decidendum esse, quoniam, uti liberi fratris, respectu patru defuncti sunt loco liberorum,

ita patrum parentis loco esse hincque illos, quasi descendentes, hunc, quae ascendentes excludere, cum aliis putat STRVV. *Ex. 38. thes. 34.*

(z) *MEV. l. cit. art. 1. P. II. lib. II. n. 20. sqq. COTHMANN. vol. IV. Conf. 6. n. 13.*

bus adeo aequale in horum bonis succedendi ius cum liberis secundi matrimonii competit, praerogativa prae defuncti parentibus, tamquam suis avis ibidem conceditur. Eandem rationem quoque procul dubio supponit art. 18. quo liberi fratrum atque sororum germanorum proximiores defuncti heredes vocantur, quam patruus et amira, auunculus et matertera. Quum enim omnes haec personae in pari gradu defuncto sint cognatae (a), nil, nisi ius repraesentationis superest, ex quo proximitas, illis prae his assignata fuit. Quid quod in Codice Kolliano verba articulo 7. adiecta: *Ober derselben Leibes Erben*, non legantur, inque eodem articulo 18. non inveniatur, aperto indicio, liberis fratrum atque sororum reuifores ius succedendi potius, atque proximius, ac ipsis olim competiit, tribuisse, adeoque ius Lubec. verus per ius reuifum hoc in passu esse mutatum, et ius repraesentationis, tunc temporis ex iure Iustiniano satis cognitum, et per Leges Imperii iam introductum, huic mutationi ansam dedisse, quilibet etiam inuitus fateri renebitur. Neque hoc mirum videri potest iis, qui in euoluendis vetustis et genuinis iuris Lubecensis Codicibus operam impendunt, atque ex sedulo instituta illorum cum Statuto reuifio comparatione perspectum habent, quam licentiose egerint cum iure nostro reuifores, dum non solum variis interpolationibus, et ex ipsorum seriniis defumtis additamentis illud auxerunt; sed etiam interpretationibus nouis atque particulis iuris Civilis atque Canonici illud deformatum egregie. (b)

(a) Schema vid. apud STEIN. (b) vid. DREYER Viri incomparabilis, cuius in rempublicam ciuilem et literariam im-

§. XI.

Sed parum haec, ad corroborandam eam, quam defendendam suscepimus sententiam conducunt. Quid enim, si concedamus, nullam, ne minimam quidem in iure patrio, iuris repraesentationis adesse micam, nihil profecto inde concludi poterit, quam reuifores illius frustra neam duxisse operam, ea speciatim statuto inferere, quae intuitu iuris repraesentationis per Constitutionem Imperialem de Anno 1521. de qua mox pluribus erit dicendum, praescripta fuerunt. Vnde sine dubio euenit, quod in art. 1. P. II. Tit. 2. ubi gradus successionis secundum ius Lubec. recensentur, liberorum fratrum atque fororum nulla plane iniiciatur mentio. Tamquam notum quid enim atque indubitarum reuifores ius repraesentationis supponentes, illos sub nomine fratrum atque fororum, quippe parentis personam praesentantes, comprehendere, et cum his in eodem gradu constituere voluerunt. (c) Reuifionem ipsam Ao. 1586. susceptam esse, constat inter omnes, (d) quo tempore ius repraesentationis apud Lubecenses in viridi fuit obseruantia, quum iam anno 1564. receptionem et obseruationem Sanctionis Imperialis Lubecae decretam esse, inque ea stabilitam successionem vicariam, ab eo tempore ibidem viguisse, testetur KROHNIVS. (e) Hincque Iurisconsulti Rostochienses, quamuis multae iuris communis et Lube-

mortalia sunt merita, *diff. de*
 IX. *formula receptionis iur. Lub. eius-*
que indole forensi in ciuitatibus
Holsariae §. 5.

(c) MEV. *loc. cit. art. VII. P. II.*
tit. 2. n. 24.

(d) vid. HEINECCIUS *in hist.*
iur. ciuil. Rom. et Germ. pag. 493.

(e) *loc. cit. append. 2. ad cap. 9. §. 4.*

Lubecensis, qua ordinem succedendi dentur differentiae, quoad hoc tamen, quod fratres unilaterales cum liberis germanorum non concurrant, consonantiam utriusque iuris, in sententiis suis atque responsis semper statuerunt. (f) Quum autem ius Romanum per supra adducta in §. 3. ita vi iuris repraesentationis in horum fauorem dispositum fuerit, ex eadem ratione etiam iure Lub. liberis germanorum ius potius, quam fratribus unilaterialibus hodie competere non immerito videtur. Testes vocamus ipsos reuifores iuris Lubec. omni exceptione maiores, qui in praefatione ingenue satis fatentur: *Das solch Recht mehrentheils den beschriebenen Kayserlichen so wohl, als Sächsischen Rechten und Gewohnheiten nicht allerdings ungemäß sey.* Quum itaque in variis materiis, v. g. de termino maioris aetatis, de dote constituenda, de heredis institutione, aliisque ad iuris communis placita ius patrium sit conformatum, quid prohibet, quo minus etiam in successione vicaria, praefertim, in nostro casu, haecce iura inter se conuenire, adferamus. Postquam nimirum ius repraesentationis, iure Romano ita fundatum, ut vi illius germanorum liberi parentum locum occupare, et defuncto vna cum ipsius fratribus et sororibus succedere, non minus liberi germanorum, quippe parentum personas praesentantes, defuncti fratres atque sorores unilaterales excludere debeant, in vniuerso imperio Romano, Germanico per legem fundamentalem, Recessum nempe Imperii Wormatiensem de Ao. 1521. §. *Nachdem auch in gemeinen Rechten versehen* 19. inductum

E 2 est

(f) Celeberr. MANTZEL in iur. Mecklenb. et Lubecens. illustrato cent. 2. iud. 17.

est atque confirmatum, omnes consuetudines autem, huic dispositioni contrariae, abrogatae sunt et prohibitae, (g) etiam Lubecae iisque in locis, quae iustitia Lubecensi vtuntur, secundum hanc legem successio nunc erit determinanda. (h) Posita autem hac repraesentatione, et quum certo certius sit, fratres et sorores germanos germanasque, vnilaterales indistincte, separati sint, siue minus, a successione excludere, (i) necessario inde sequitur, idem etiam intuitu liberorum a germanis procreatorum obtinere, et superhabita exceptione, seu limitatione in Art. XXII. Lib. 2. T. 2. addita, illos simpliciter, siue parentes ipsorum segregati fuerint, siue in communione permanserint, fratribus defuncti vnilateralibus in successione anteferri.

§. XII.

Dubium tamen aliquod vel inde oriri poterat, quod in dicta Constitutione Imperiali de concursu liberorum germanorum, cum fratribus et sororibus vnilateralibus, et quod illi hos a successione arcere debeant, ne verbum quidem inueniatur, sed statuatur tantum in illa, quod liberi germanorum, concurrentes cum defunctorum parentum fratribus, simul cum his, secundum praescripta iuris civilis, in hoc vnico casu, in stirpes succedere debeant. Quamuis enim Imperator Iustinianus in Nou. 118. iuri repraesentationis fines tam latos assignauerit, vt vi illius, etiam

(g) vid hunc Recessum Imp. vti et Edictum Imperatoris CAROLI V. de ao. 1521. d. 29. Nou. ap. B. SCHMAVSSIVM in corp. iur.

publ. Acad. p. 112 et 131.

(h) HARTMANN. in diss. cit. §. vlt. de succ. ab int. diss.

3. c. 3. §. 18.

etiam per nepotes germanorum, fratres vnilaterales arceantur, tamen eandem etiam Imperatoris Caroli V. in sua Constitutione mentem fuisse, ipsa huius legis verba, vt credamus, haud permittere videntur, quum praesupponat, concursum cum Thiis, quando ius repraesentationis liberis fratrum proficuum esse debet. Eiusmodi autem Constitutiones recentiores strictissimae esse interpretationis, ita, vt in terminis tantum suis propriis seruandae, nec extendendae sint ad alios casus, ne quidem ex identitate ac paritate rationis, inter omnes notum est. Legislator sine dubio, si de exclusione vnilateralium cogitasset, verba legis huic casui quoque conformare, et quod in illo non minus, ac in casu ibidem expresso ius Romanum obseruandum sit, proferre debuisset. De eo autem altum ibi est silentium, atque adeo non vniuersum, quam late in iure Iustiniano patet ius repraesentationis, sed tantum eatenus receptum esse videri possit, quatenus lex Imperii ei ingressum patefecit. Vt taceamus, ex interpretatione illa Reccessus Imperii iniquitatem maximam oriri, si vnilaterales, qui secundum ius Lubecense, a germanis in pari gradu cum illis constitutis iam semper excluduntur, propter ius repraesentationis, ex iure Romano desumpti, adhuc vltius excludi deberent. Praeterea iuris patrii principia domestica, de iure communionis, de diuersa successione separatorum et non separatorum, de distinctione inter bona hereditaria et adquisita, de iure retractus et protimiseos, quod sequitur naturum, et ius successionis per omnia (*das seinen Erbgang behält*) et similia, successionem iuris cuiusdam extranei, quatenus illa non expresse introducta, cum illis parum conuenientem,

nientem, haud admittere videntur. Vti itaque Georgius, Dux Saxoniae interposita protestatione contra legem Imperii iuris domestici obseruantiam conseruauit, et iuri praesentationis cum hac non conciliando, introitum in suis terris denegauit: ita Lubecensibus quoque ex eadem ratione dispensatio ab hac lege noua erit concedenda, quum leges Imperii, quamuis clausula derogatoria munitae, quippe quae vti reliquum ius commune, ius subsidiarium tantum constituunt, in prouinciis Germaniae in subsidium tantum, atque saluis statutis valent, (k) et quamuis posteriores, statuta in causis priuatis subditorum derogare nequeant. (l) Sed salua vbiuis res est, nec desunt nobis argumenta, quibus ad destruendas haec obiectiones, et stabiliendam sententiam nostram vti licebit. Non solum enim verba, verum vniuersa Constitutionis Imperialis connexio, verus eius sensus, atque mens legislatoris, in legum interpretatione praepremis adtendenda, causam nostram egregie ruentur. Plus vna vice lex haecce ad ius commune prouocat, et illius obseruationem inter alia inculcat in casu, vbi liberi fratrum atque sororum in stirpes succedere debent, cum fratribus et sororibus defunctorum parentum, si de successione patris vel auunculi, amitae vel matererae quaeritur. Verba, quibus legislator ibidem vtitur: *Eaut gemeiner beschriebener Kayserlicher Rechte*, Nouellam 118. respicere, absque

(k) Conf. THOMASII *diff. de potestate legislatoria Principum contra ius commune.*

de cautel. testament. c. l. §. 12. Id. in vs. mod. L. 38. tit. 16. §. 7.

(l) vid. a COCCII *in prud. iur. publ. c. XXIII. n. 4.* STRYCK

BERGER in decon. iur. L. I. tit. I. §. 28. in fin.

absque ulteriori probatione quilibet intelligit. Hanc si oculis contrectamus, dispositio, quae in capite illius 3tio continetur, et quae ius repraesentationis fratrum liberis in successione collateralium competens firmat, etiam nullum alium, quam modo allegatum casum comprehendit, neque fratres unilaterales univo verbo ibi commemorantur. Sed ex hocce iam introducto iure repraesentationis tamquam necessaria consequentia ab Imperatore Iustiniano deriuatur, quod liberi germanorum, fratribus et sororibus unilateribus potiores esse debeant, quando pergit: *Vnde consequens est, ut si forte* etc. Quemadmodum enim certum est, fratres germanos, fratres unilaterales excludere: ita idem etiam de illorum liberis, qui in parentum locum intrant, eosque repraesentant, valere necessario debet. De Constitutione Imperiali igitur idem non minus dicendum erit, cuius auctorem ea intentione legem suam promulgasse, ut liberis fratrum atque sororum beneficium iuris repraesentationis eadem ratione, atque cum eadem extensione tribueret, ac in iure Iustiniano hoc factum est, eo minus dubitari potest, quo magis lex nova, de materia iuris communis disponens, omnes huius iuris declarationes recipit, atque secundum legem antiquam distingui et intelligi debet. (m) Non opus itaque erat, ut in lege Imperii, casus de exclusione unilaterali per liberos germanorum faciendi speciatim designaretur, quoniam haec, successione vicaria iuris communis recepta ipso facto simul quoque adpro-

(m) *Lib. 26 et 28. D. de LL. Vid. CARPZOV. in Iprud. for. Const. 29. def. 6. n. 7.*

adprobat. Si vero principia iuri Lubecensi propria atque domestica huic successione speciei reuera essent contraria, illa tamen quoad hunc passum non amplius adtendenda forent, postquam haec successio per legem Imperii vniuersalem valorem suum accepit, quae consuetudinibus contrariis dicam scripsit, et statuta cum ea pugnancia serio proscripsit. Recessus autem Imperii, qui vim legis atque conuentionis habent, omnes in Imperio Romano-Germanico tam immediatos, quam mediatos perfectissime obligare, dubio caret, nisi dispensatione quis ab hac obligatione fuerit liberatus. (n) Eiusmodi dispensationem quidem impetrauit Dux Sax. a dicto Recessu Imperii, contra cuius in terris suis receptionem publicam protestationem interposuit, hincque in Electoratu Saxoniae eiusque terris incorporatis ius repraesentationis inter collaterales in succedendo non obseruatur, sed ius Sax. antiquum, vi cuius fratres et sorores viventes praemortuorum fratrum et sororum liberos a successione arcet. (o) De simili autem dispensatione Lubecensibus concessa nihil constat, qui potius dispositionem legis Imperii adgnoscerent, illamque in casibus huc pertinentibus sequi, vti reliqui in Imperio tenentur. Quibus accedit et hoc, deteriorem, contra omnem iuris rationem, reddi conditionem, fratrum utroque latere iunctorum, quam vnilateralium, si iure repraesentationis liberi germanorum, in suum commodum contra fratres vnilaterales vti non deberent.

(n) ERICVS MAVRITIVS de (o) Land. X. L. I. art. 17. Conf. Rec. Imper. §. 30 sgg. HOFF. CARPZOV. P. III. conf. 18. BERMEISTER in diss. de iure dispensandi c. 7. §. 12. LICH. P. III. concl. 24. n. 26.

berent. Quum enim germani, liberos germanorum simul concurrentes, vna ad successionem admittere, ipsosque locum, et iura parentum suorum vi iuris repraesentationis occupare, pati tenentur, vnilateralibus sane plus iuris tribueretur, quam ipsis germanis, si a iure succedendi liberos germanorum, adempto priuilegio iuris repraesentationis, excludendi potestas iis foret relicta. Meliori itaque iure argumentum ita ducere licebit: si fratres germani, quorum prae vnilateralibus iura praecipua ius Lubecense vbiuis statuit, atque corroborat, liberis fratrum germanorum vsum iuris repraesentationis cohibere nequeunt; multo minus fratres vnilaterales, illo eos priuare, et contradictionibus suis illud impedire possunt.

§. XIII.

Ipse STEINIVS, qui successionem ex iure repraesentationis descendentem, analogiae iuris patrii contrariam, adeoque ex illo prorsus eliminandam esse, demonstrare summis viribus adnifus est, tamen largiri cogitur, ius repraesentationis hodie Lubecae ita valere, vt dispositio Articuli 22. Lib. 2. Tit. 2. iuris Lub. vigorem legis, amplius non habeat, sed nunc etiam secundum ius Lubecense liberos germanorum, in successione ordinaria quoque, in qua nulla communionis bonorum ratio habetur, fratres et sorores vnilaterales semper excludere. (p) Atque ita vsu fori, qui certissimus iuris dubii interpret est, seruari, facile variis praecudiciis ex remotiori atque recentiori aetate

F

probari

(p) *loc. cit.* §. 271. not. ** p. 397.

probari posset, nisi orium nobis faceret Adrestatum ab Amplissimo Senatu Lubecensi, ad ICrum quendam Wismariensem, super quaestionibus, hanc successionis speciem concernentibus, ante aliquot annos datum, quod sententiam nostram mirifice illustrans atque firmans, locum magni numeri praeiudiciorum supplere potest, quodque coronidis loco adponere, lectori haud ingratum erit:

Hier Bürgermeister und Rath der Kayserl. und des Heil. Röm. Reichs Freyen Stadt Lübeck thun Kund und bezeugen hiemit öffentlich,

Demnach der - - - in Wismar über nachfolgende Puncte;

- 1) Ob nicht das in dem Reichs Abschiede vom Jahr 1521. §. 19. und in dem Nürnbergischen Edict bestätigte ius praesentationis überhaupt, und in successione collateralis zu Lübeck angenommen, und, vermöge dieses Vertretungs Rechtes die Brüder Kinder cum fratribus germanis zur Erbschaft des vollbürtigen Bruders, oder Schwester be ständig zugelassen werden?
- 2) Wie der Art. XXII. Tit. 2. L. II. des Lübischen Rechts, besonders die in demselben vorkommende Worte: unabge sondert, und abgesondert; anzunehmen, und zu verstehen seyn? Und ob der bloße Actus diuisionis inter fratres et sorores post mortem parentum für eine solche Absonde rung

zung zu halten, welche die in dem Lübschen Recht vorgeschriebenen besondern Würckungen nach sich ziehen könne?

Unsere in den Rechten und der Observanz gegründete Meinung sich ausgebeten, und wir desselben Suchen zu deferiren kein Bedencken gefunden; Als attestiren Wir hiemit, und zwar

Ad 1) daß obwohl auch nach der Zeit des publicirten Reichs-Abchiedes von 1521. allhier zu Lübeck verschiedentlich theils für, theils wider das Vertretungs-Recht, in der Seiten-Linie, in Absicht auf die Brüder- und Schwester-Kinder gesprochen worden; dennoch mit dem Anfange des vorigen Jahrhunderts, und wenigstens von 1605. her, beständig und ohne die geringste Interruption, das Vertretungs-Recht bey Brüder- und Schwester-Kindern allhier in Consideration gekommen, dergestalt, daß diese an ihrer Eltern Stelle getreten, und nicht nur mit ihrer verstorbenen Eltern Geschwistern zur Erbfolge gekommen; sondern auch, Krafft dieses Rechtes ihrer verstorbenen vollbürtigen Eltern, halb-bürtige Brüder und Schwestern ausgeschlossen; wornach man sich allhier von solcher Zeit an beständig im Sprechen gerichtet, und keine andere Meinung angenommen;

Ad 2) Daß die Absonderung der Kinder, wobon in dem Art. XXII. Tit. 2. Lib. II. die Rede ist, hier und in dem ganzen Lübschen Rechte, ein mehreres, als eine bloße Theilung der Kinder nach der Eltern Tode anzeige, und absonderlich diejenige Handlung bedeute, wodurch die Kinder von den Eltern mit Genehmigung derer, welche ein Interesse dabey haben,

haben, durch Bestimmung eines gewissen Theils aus den gemeinschaftlichen Gütern von der bisherigen Gemeinschaft der Güter öffentlich ausgeschlossen werden; mithin dasjenige, was in dem nur gedachten Artickel vorkommt, auff die bloße Theilung nicht zu appliciren, und solchergestalt der Halbbruder des verstorbenen vollbürtigen Bruders oder Schwester-Kindern, wenn deren Eltern gleich bey ihren Lebzeiten mit den übrigen Geschwistern den väterlichen Nachlaß unter sich getheilet, in der Erb-Folge nicht vorzuziehen sey.

Zu Urkund dessen haben wir diesen offenen Schein darüber ertheilen, und solchen wissentlich mit Unserm Stadt-Signer bestärken lassen. So geschehen Lübeck, den 4 Mart. 1758.

T A N T V M.

ULB Halle
001 601 61X

3

TA-→OL

1762/2
18

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA

DE

FVNDAMENTO PRAELATIONIS
QVO IVRE LVBECENSI GAUDENT
IN SVCCESIONE LIBERI FRATRVM
GERMANORVM PRAE FRATRIBVS
VNILATERALIBVS

ILLVST. J. CTORVM COLL. AVCTORITATE

PRAESIDE

VIRO ILLVSTRI ET CONSVLTISSIMO

D. CAROLO FRIDERICO WINKLERO

CONSILIARIO CANCELL. IVRIS ANTECESSORE

FACVLT. IVRIDICAE NVNC DECANO

PRO

LICENTIA

HONORES IN VTROQVE IVRE SVMMOS CONSEQVENDI

A. D. XXVIII SEPTEMBER. CIO IOCC LXII

PROPOSITA

AB

AVCTORE

ANDREA CHRISTOPHORO AHRENS

MEGAPOLIT.

IVDICII INFER. LVBECENS. PROCVRATORE

KILIAE

EX OFFICINA BARTSCHIA